

Sygn. akt III CSK 190/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa K.G.
przeciwko B.G.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie o ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 października 2016 r.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę dokonania wykładni art. 52 § 1 k.r.o. również w odniesieniu do zasad współżycia społecznego z art. 5 k.c. Ponadto wskazała na występującą w orzecznictwie rozbieżność dotyczącą pojęcia „ważne powody”, a także na konieczność rozważenia, czy zasadne jest ustanawianie rozdzielności majątkowej na żądanie małżonka winnego rozkładu pożycia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ze względu na nadzwyczajny i publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej przyczyny uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy muszą mieć walor uniwersalny, czysto jurydyczny, oderwany od konkretnej sprawy w tym sensie, że oddzielony od dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 47, oraz z dnia 11 listopada 2014 r., V CSK 66/14, nie publ.).

Nie uzasadnia przyczyny kasacyjnej także teza o rozbieżności; skarżąca nie powołała żadnych orzeczeń, mających wskazywać na rozbieżność judykatury. Nie dokonała też wnikliwej, analitycznej oceny, na czym ta rozbieżność polega oraz z czego ona wynika, a także nie wskazała, że rozpoznanie wniesionej skargi spowoduje lub choćby przyczyni się do usunięcia tej rozbieżności.

Przepis art. 52 k.r.o. był już wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego w poszczególnych sprawach, w związku z czym orzecznictwo dostarcza wiele przykładów służących rozstrzygnięciu konkretnych spraw. Sprawa niniejsza – jej stan faktyczny i kwestie prawne – nie stanowi podłoża do zajęcia stanowiska odbiegającego od dotychczasowego orzecznictwa.

Poza tym, na co wskazuje m.in. niedopuszczalne podniesienie zarzutu obrazu art. 233 § 1 k.p.c., skarżąca zmierza w istocie do podważenia ustaleń i oceny dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i 398¹² § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).